

Sygn. akt I C 182/16

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący : SSO Mariusz Bartnik

Protokolant : st. sekr. sąd. Aneta Graban

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2017 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa G. H.

przeciwko (...) S. A. w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

- 1) oddała powództwo w całości,
- 2) odstępuje od obciążania powódki kosztami postępowania.

## UZASADNIENIE

Powódka G. H. złożyła w dniu 9 listopada 2015 r. pozew w niniejszej sprawie przeciwko (...) S.A. w W. domagając się w oparciu o art. 840 § 1 k.p.c. pozbawienia w całości wykonalności tytułu wykonawczego - bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 2.12.2011 r., nr (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 17.05.2012 r. sygn. akt VII Co 8079/11, postanowieniem z dnia 28.08.2013 r. sygn. akt VI GCo 562/13 oraz postanowieniem z dnia 10.01.2014 r. sygn. akt VII Co 3674/13.

Swoje roszczenie powódka uzasadnia podważając podstawy dla wydania postanowienia w przedmiocie nadania bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności przeciwko niej jako małżonce dłużnika. Wywodzi bowiem, że na skutek jej stanu psychicznego w dacie składania oświadczenia w przedmiocie wyrażenia zgody na zaciągnięcie zobowiązania przez jej męża R. H., złożone przez nią oświadczenie w tym przedmiocie jest nieważne. W tym kontekście wskazywała na stwierdzone u niej w 2008 r. zaburzenia lękowe, powodowane chorobą psychiczną mającą postać depresji oraz zaburzenia lękowe z napadami lęku panicznego, a także zespół uzależnienia spowodowany używaniem B.. Powyższe w jej ocenie świadczy o tym, że w dacie składania oświadczenia znajdowała się w stanie wyłączającym samodzielne i swobodne podjęcie decyzji w przedmiocie oceny zasadności i rodzaju zobowiązań zaciąganych przez jej męża, a tym bardziej wyrażenia zgody na ich zaciągnięcie. Powódka wyjaśniała również, że w oparciu o opisany wyżej tytuł wykonawczy komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdyni J. T. pod sygn. Km (...) prowadzi postępowanie egzekucyjne, które skierowano do nieruchomości stanowiącej przedmiot majątku objętego wspólnością małżeńską powódki i dłużnika tj. lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w G. przy ul. (...) (...), dla której Sąd Rejonowy w Gdyni prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...).

(vide: pozew z załącznikami k. 2 -44)

W piśmie z dnia 07-06-2016 roku powódka kategorycznie zaprzeczyła, aby złożony pod kwestionowanym oświadczeniem podpis należał do niej. Po bliższym przyjrzeniu się podpisowi powódka stwierdziła, że podpis ten złożyła zupełnie inna osoba.

(vide: pismo z dnia 07-06-2016 roku k. 131-133)

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o rozstrzygnięcie o kosztach postępowania. Wskazano, iż teza o złożeniu oświadczenia woli w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli nie zostało poparte żadnymi wiarygodnymi dowodami. Powódka nie jest legitymowana do wniesienia o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w całości, a jedynie w zakresie jej dotyczącym. Powódka nie sprostowała ciężarowi dowodu w zakresie okoliczności z których wywodzi skutki prawne. Nie mogą o powyższym świadczyć luźne notatki psychiatrów lub psychologów.

(vide: odpowiedź na pozew k. 95-105)

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej (...) R. H. małżonek powódki G. H. zawarł z poprzednikiem prawnym (...) S.A. w W. - (...) S.A. w W. umowę linii kredytowej (...) nr (...). Zgodę na powyższe zobowiązanie wyraziła w dniu 23 kwietnia 2010 r. powódka G. H.. R. H. złożył oświadczenie o poddaniu się w związku z powyższym zobowiązaniem egzekucji w trybie art. 97 pr. bankowego oraz na wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego do kwoty 400 000 zł. W małżeństwie G. i R. H. panuje wspólność ustawowa majątkowa małżeńska.

W związku z zaniechaniem realizacji postanowień umowy linii kredytowej poprzednik prawny pozwanego (...) S.A. w W. wystawił przeciwko R. H. bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 2.12.2011 r., nr (...) na kwotę 193 061, 69 zł.

Bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) zaopatrzony został w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 17.05.2012 r. sygn. akt VII Co 8079/11. Następnie postanowieniem z dnia 28.08.2013 r. sygn. akt VI GCo 562/13 bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nadano klauzulę wykonalności na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. przeciwko dłużnikowi R. H.. Kolejno postanowieniem z dnia 10.01.2014 r. sygn. akt VII Co 3674/13 nadano klauzulę wykonalności temuż bankowemu tytułowi egzekucyjnemu również przeciwko G. H. z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością ustawową małżonków R. i G. H..

W oparciu o opisany wyżej tytuł wykonawczy komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdyni J. T. pod sygn. Km (...) prowadzi postępowanie egzekucyjne, które skierowano do nieruchomości stanowiącej przedmiot majątku objętego wspólnością małżeńską powódki i dłużnika tj. lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w G. przy ul. (...) (...), dla której Sąd Rejonowy w Gdyni prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...).

(dowód: dokumenty w aktach postępowania egzekucyjnego KM (...) k. 8,10, wydruk z KW (...) k. 12-16, umowa linii kredytowej (...) nr (...) k. 19-23, dokumenty znajdujące się w aktach SR w Gdyni VII Co 3674/13- załącznik do akt, dokumenty znajdujące się w aktach SR w Gdyni VII GCo 562/13- załącznik do akt, wydruk z CI KRS strony pozwanej k. 206-211 )

Powódka leczy się psychiatrycznie. Rozpoznano u niej zaburzenia depresyjno – lękowe przewlekłe miernie nasilone pogłębione reaktywnie. Zaburzenia psychiczne u powódki były leczone na wiele lat przed 23 kwietnia 2010 r. powódka leczyła się u lekarza psychiatry od 2000 r. W 2010 r. uczyniono tylko jedną adnotację o wizycie lekarskiej, w czasie której powódka podała, że źle się czuje i źle sypia. W roku 2013 roku przeżyła umiarkowany epizod depresji. Rozpoznano u powódki zaburzenia dysocjacyjne ((...)) oraz mieszane zaburzenia osobowości ((...)). G. H. nie jest osobą chorą psychicznie, ani upośledzoną umysłowo. Jej zaburzenia mają charakter nerwicowy.

Karty leczenia szpitalnego również pochodzą z innych okresów niż data wyrażenia zgody na zobowiązanie tj. z roku 2001 - kiedy to powódka leczona była odwykowo w związku z uzależnieniem od K., 2008 r., gdy przebywała w

szpitalu z uwagi na organiczne zaburzenia lękowe oraz z 2013 r., kiedy to rozpoznano epizod depresji umiarkowany oraz zaburzenia lękowe z napadami lęku panicznego. Z treści tej ostatniej karty wynika dodatkowo, że powódka była również hospitalizowana w 2012 r. Z przedłożonej dokumentacji nie wynika wreszcie, by schorzenia, które zdiagnozowano u powódki w 2008 r., były tego rodzaju, że uniemożliwiały całkowicie funkcjonowanie powódki i podejmowanie przez nią jakichkolwiek świadomych decyzji przez kolejne 2 lata. Zgodnie z zaświadczeniem lekarskim z dnia 28 października 2015 r. stwierdzono u powódki ciężki epizod depresyjny.

W dniu 23 kwietnia 2010 r. powódka nie była w stanie wyłączającym świadomość podjęcia decyzji lub wyrażenia woli z powodu zaburzeń stanu psychicznego. W tej dacie poprawnie funkcjonowała społecznie.

(dowód: dokumentacja medyczna k. 24-33,35-39,zaświadczenie lekarskie z dn. 28.10.2015 r. k. 34, karta informacyjna leczenia szpitalnego z dn. 7.08.2008 r. k.40-41, karta informacyjna leczenia szpitalnego z dn. 27.12.2001 r. k.42-43, karta informacyjna leczenia szpitalnego z dn. 19.02.2013 r. k.44, opinia sądowno – lekarska k. 185-192, zaświadczenie lekarskie z dn. 9.07.2017 r. k. 248)

### **Sąd zważył co następuje:**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów urzędowych oraz prywatnych w szczególności umowy linii kredytowej (...) nr (...) oraz dokumentów znajdujących się w aktach postępowań klauzulowych oraz postępowania egzekucyjnego, a także dokumentacji medycznej powódki. Niezwykle istotną dla ustalenia stanu faktycznego była opinia biegłego psychiatry A. G.. Sąd wziął również pod uwagę oświadczenie powódki złożone w trakcie słuchania informacyjnego w trybie art. 212 k.p.c., jednak nie poczynił na jego podstawie ustaleń faktycznych.

Sąd uznał za wiarygodne przedłożone przez strony dowody z dokumentów w tym z umowy linii kredytowej (...) nr (...) oraz dokumentów znajdujących się w aktach postępowań klauzulowych oraz postępowania egzekucyjnego, a także dokumentacji związanej ze stanem zdrowia powódki. Zwrócić należało uwagę, iż na początku postępowania zawarcie umowy przez R. H. oraz wyrażenie na powyższe zgody przez powódkę nie było przez strony kwestionowane, podobnie jak jego treść. Powódka złożyła jednak w piśmie z dnia 7 czerwca 2016 r. zarzut w którym zakwestionowała autentyczność swojego podpisu. Zdaniem Sądu brak było podstaw do przychylenia się ku stawianej przez powódkę tezie. Nie przedłożyła ona jakichkolwiek dokumentów mogących potwierdzić powyższe, a zarzut powyższy złożyła w dalszej części postępowania. Tymczasem nic nie stało na przeszkodzie aby powódka reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, przedmiotowy zarzut odnośnie braku autentyczności swojego podpisu zawarła w pozwie. – tym bardziej, że właśnie do pozwu została dołączona kopia dokumentu z zakwestionowanym przez nią później podpisem (k.22 ). Powódka tego nie uczyniła, a przedmiotowy podpis zakwestionowała dopiero wówczas gdy okazało się, że opinia biegłego sądowego psychiatry, nie jest dla niej korzystana.

Zatem uznać należało za autentyczne przedłożone dokumenty prywatne, jednakowoż przedmiotem ustaleń oraz oceny Sądu był stan psychiczny powódki w momencie dokonania wskazanej czynności – udzielenia zgody – k.22, Sąd badał możliwość podjęcia świadomego oświadczenia woli przez powódkę w przedmiocie wyrażenia owej zgody na zawarcie umowy przez męża.

Istotne w tym zakresie okazała się po pierwsze przedłożona dokumentacja medyczna. Pomogła ona ustalić stan zdrowia psychicznego powódki oraz została wykorzystana przy sporządzeniu opinii przez biegłego psychiatrę A. G.. Dokumentacja ta została w całości uznana za wiarygodną.

Kluczowym dowodem w niniejszej sprawie była przeprowadzona przez biegłego psychiatrę A. G. opinia sądowno – lekarska z dnia 8 maja 2017 r. Zdaniem Sądu została ona sporządzona w sposób profesjonalny i rzetelny zgodnie z tezą dowodową wskazaną przez Sąd. Biegły posiada znaczne doświadczenie w swojej dziedzinie. Opinia dodatkowo została wydana w oparciu o wspomnianą dokumentację medyczną, dane z akt sprawy oraz osobiste badanie powódki. Dodatkowo do opinii ustosunkowały się strony.

W toku postępowania Sąd przeprowadził wysłuchanie informacyjne powódki w trybie art. 212 k.p.c. jednak nie poczynił na ich podstawie ustaleń faktycznych. Procedura cywilna przewiduje dowód z przesłuchania stron, a składane podczas rozprawy wyjaśnienia informacyjne ze swej istoty nie mogą być zaliczone w poczet materiału dowodowego. Niewątpliwie bowiem informacyjne wysłuchanie nie stanowi dowodu. Nie może zatem służyć weryfikacji twierdzeń z których strony wywodzą skutki prawne. Sąd w oparciu o tę czynność procesową nie może dokonywać ustaleń, stanowiących podstawę faktyczną późniejszego rozstrzygnięcia o istocie sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1999 r., sygn. akt II CKN 396/98). Na rozprawie w dniu 11 sierpnia 2017 r. postanowiono pominąć dowód z przesłuchania powódki w charakterze strony, mając na uwadze jej nieusprawiedliwione niestawiennictwo.. Sąd nie mógł się zatem oprzeć wyłącznie na zeznaniach złożonych w trybie 212 k.p.c. i nie mógł podjąć się ich oceny. Powódka nie stawiała się na rozprawie celem przesłuchania w charakterze strony, jej nieobecność nie została usprawiedliwiona stosownym zaświadczeniem wystawionym przez lekarza sądowego.

Również w dniu 11 sierpnia 2017 r. oddalono wniosek powódki w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego. Zdaniem Sądu wniosek potraktować należało w pierwszym rzędzie jako spóźniony albowiem winien zostać złożony już w pozwie. Powódka była reprezentowana – jak już wyżej wspomniano - przez profesjonalnego pełnomocnika od początku postępowania i sama dysponowała dokumentem, co do którego kwestionuje wiarygodność podpisu. Nie było zatem jakichkolwiek przesłanek, aby dopuścić tenże spóźniony dowód.

W ustalonym stanie faktycznym Sąd doszedł do przekonania, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Mając na względzie, że powództwo niniejsze oparte jest o art. 189 k.p.c., Sąd w pierwszej kolejności rozstrzygnąć musiał kwestię interesu prawnego po stronie powodowej w ustaleniu nieważności wyrażonej zgody na zawarcie umowy linii kredytowej jako przesłanki wskazanej w treści przywołanego przepisu i warunkującej możliwość merytorycznego rozpoznania sprawy. Zgodnie bowiem z przywołanym przepisem, powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Tym samym dla korzystania z formy powództwa o ustalenie prawa lub stosunku prawnego decydującym jest istnienie po stronie powodowej właśnie interesu prawnego, występującego z reguły wówczas, gdy istnieje niepewność prawa, którego ustalenia żąda powód, lub stosunku prawnego - zarówno z przyczyn faktycznych jak i prawnych. Przez sam interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. rozumieć należy więc potrzebę prawną wynikającą z sytuacji prawnej, w jakiej powód się znajduje. Interes prawny w żądaniu ustalenia istnienia bądź nieistnienia stosunku prawnego lub prawa oznacza wykazanie, że uwzględnienie powództwa wpłynie w określony sposób na materialnoprawną sytuację stron – usunie ów wskazany wyżej stan niepewności co do istnienia lub treści określonych stosunków prawnych. W ocenie Sądu powódka w sprawie niniejszej w sposób ewidentny wykazała swój interes prawny. Wyrażona zgoda na zawarcie zobowiązania ma znaczny wpływ na zakres odpowiedzialności dłużnika i samej powódki.

Jeżeli małżonek zaciągnął zobowiązanie bez zgody drugiego małżonka albo zobowiązanie jednego z małżonków nie wynika z czynności prawnej, wierzyciel może żądać zaspokojenia z majątku osobistego dłużnika, z wynagrodzenia za pracę lub z dochodów uzyskanych przez dłużnika z innej działalności zarobkowej, jak również z korzyści uzyskanych z jego praw, o których mowa w art. 33 pkt 9, a jeżeli wierzytelność powstała w związku z prowadzeniem przedsiębiorstwa, także z przedmiotów majątkowych wchodzących w skład przedsiębiorstwa (art. 41 § 2 k.r.io.) Natomiast jeżeli małżonek zaciągnął zobowiązanie za zgodą drugiego małżonka, wierzyciel może żądać zaspokojenia także z majątku wspólnego małżonków(art. 41 § 1 k.r.io.).

Mając na uwadze ustalony stan faktyczny oraz powyższe przepisy regulujące odpowiedzialność za zadłużenie małżonka przy wspólności ustawowej małżonków pozwalają stwierdzić bezspornie, iż wyrażona zgoda miała wpływ na poszerzenie elementów majątku wspólnego z którego może zaspokoić się wierzyciel małżonka, a w konsekwencji miał wpływ bezpośrednio na sferę prawną powódki. Ustalenie zaś nieważności wyrażenia rzeczowej zgody ograniczyłoby tę odpowiedzialność do składników wskazanych w art. 41 § 2 k.r.io.

Powódka uzasadniała roszczenie, z jakim wystąpiła w sprawie niniejszej, powołując się na brak świadomości co do znaczenia podejmowanej przez siebie w dniu 23.04.2010 r. czynności prawnej, czym odwołała się do regulacji art. 82

k.c., dotyczącego tej wady oświadczenia woli. Przepis ten stanowi, iż nieważne jest oświadczenie woli złożone przez osobę, która z jakichkolwiek powodów znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Dotyczy to w szczególności choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego, chociażby nawet przemijającego, zaburzenia czynności psychicznych. Wprawdzie regulacja ta zawiera w zdaniu drugim przyczyny stanu opisanego w art. 82 k.c., jednakże wyliczenie to ma charakter jedynie przykładowy. O zaistnieniu wady oświadczenia woli decyduje więc nie tyle przyczyna, które wywołała stan wyłączający świadomość jak też wyłączający swobodę, ale właśnie samo zaistnienie tego stanu. Podkreśla się, że stan taki musi wynikać z przyczyny wewnętrznej, a więc ze stanu, w jakim znajduje się osoba składająca oświadczenie woli, a nie z okoliczności zewnętrznych, w jakich osoba ta się znalazła. (tak wyrok Sądu Najwyższego z 7.02.2006 r. IV CSK 7/05 Lex nr 180191). Podobnie w orzeczeniu z dnia 14.12. 2011 r. (I CSK 115/11 LEX 1112728 ) Sąd ten stwierdził, że: „ Stan wyłączający świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli, jak i stan wyłączający swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli musi wynikać z przyczyny wewnętrznej, umiejscowionej w samym podmiocie składającym oświadczenie woli. Musi wynikać ze stanu, w jakim znajduje się osoba składająca oświadczenie woli, a nie z okoliczności zewnętrznych, w jakich osoba ta się znalazła. Źródłem tej wady oświadczenia woli są szczególne właściwości psychiki lub procesu myślowego, znajdujące się "wewnątrz" osoby składającej oświadczenie woli”.

Wskazuje się również, że stan wyłączający świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli, o którym mowa w art. 82 k.c. nie może być rozumiany dosłownie, wobec czego nie musi oznaczać całkowitego zniesienia świadomości i ustania czynności mózgu. Wystarczy istnienie takiego stanu, który oznacza brak rozeznania, niemożność rozumienia posunięć własnych i posunięć innych osób oraz niezdawanie sobie sprawy ze znaczenia i skutków własnego postępowania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7.02.2006 r., IV CSK 7/05, Lex, nr 180191). Tak samo w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 30.04.1976 r. (III CRN 25/76, OSP 1977, z. 4, poz. 78) Sąd Najwyższy podkreślał, że nie jest wymagane, by nastąpił zupełny zanik świadomości i ustanie czynności mózgu. Decydujące znaczenie ma zatem określenie stopnia zmniejszenia udziału świadomości w postępowaniu człowieka, stopnia zaburzenia czynności psychicznych w momencie składania oświadczenia woli.

Stosunek psychiczny do podejmowanego zachowania się i jego skutków opiera się na dwóch momentach: przewidywania i woli. Oba te momenty zakładają istnienie nieupośledzonego działania funkcji psychicznych, pozwalającego na właściwe rozeznanie znaczenia i skutków swego zachowania się oraz pokierowania swym postępowaniem. W świetle zebranego materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, że w chwili wyrażenia zgody na zawarcie umowy G. H. nie znajdowała się w stanie wyłączającym właściwe rozeznanie skutków swojego zachowania i miała możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Podstawowe znaczenie dla rozstrzygnięcia tej kwestii Sąd przypisał spójnej, przekonującej i kategorycznej opinii biegłego psychiatry.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe w sposób kompletny umożliwiło Sądowi ocenę stanu psychicznego powódki w którym znajdowała się w dniu 23 kwietnia 2010 r. tj. w dniu wyrażenia zgody na zawarcie umowy.

Zdaniem Sądu brak jest dowodów, które pozwoliłyby uznać za wiarygodne twierdzenie G. H., jakoby złożone przez nią w dniu 23.04.2010 r. oświadczenie w przedmiocie wyrażenia zgody na zaciągnięcie zobowiązania przez jej męża było nieważne z uwagi na brak możliwości podjęcia samodzielnej i swobodnej decyzji w przedmiocie oceny zasadności i rodzaju zaciąganych zobowiązań.

G. H. nie jest osobą chorą psychicznie, ani upośledzoną umysłowo. Jej zaburzenia, które bezsprzecznie występują i utrudniają jej codzienne funkcjonowanie, mają charakter nerwicowy (depresyjno – lękowy). Leczone od 2000 r. zaburzenia psychiczne miały różny stopień nasilenia. Jednak z przedłożonej dokumentacji medycznej wynika, iż w 2010 r. nie wystąpiło żadne szczególne nasilenie objawów choroby, iż spełnione zostałyby przesłanki art. 82 k.c.

Odniesć należało się również do zarzutu złożenia podpisu na oświadczeniu nie przez G. H., lecz przed osobę trzecią.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten formułuje podstawową zasadę rozkładu ciężaru dowodu w sporze poprzez wprowadzenie wymogu udowodnienia przez stronę powoływanych przez nią faktów wywołujących określone skutki prawne. Konsekwencją zaś pasywnej

postawy strony, tj. niewykazania przez nią takich faktów będzie ich pominięcie, co w rezultacie skutkuje przegraniem procesu.

Zwrócić należało uwagę, iż powódka o ile przygotowała materiał dowodowy będący przedmiotem analizy Sądu w zakresie wady oświadczenia woli, takiego materiału nie przedłożyła w zakresie zarzutu podrobienia jej podpisu przez osobę trzecią. Zdaniem Sądu wobec okoliczności podniesienia tegoż zarzutu nie sposób nie odnieść wrażenia, iż został on złożony wyłącznie na potrzeby niniejszego postępowania. Nie wszczęto bowiem w tym zakresie postępowania karnego, czy choćby nie złożono zarzutów w tym zakresie w uzasadnieniu pozwu. Dlatego Sąd uznał twierdzenia powódki w tym przedmiocie za całkowicie gołosłowne.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że roszczenie powódki nie zostało w żaden sposób udowodnione i dlatego podlegało oddaleniu na podstawie art. 82 k.c. a contrario w zw. z art. 6 k.c. , o czym orzeczono w punkcie pierwszym wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt 2 na podstawie art. 102 k.p.c., zgodnie z którym wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd uznał bowiem, że obciążenie powódki kosztami procesu stanowiłoby dla niej nadmierne obciążenie finansowe. Wobec tych przyczyn Sąd odstąpił od obciążania powódki kosztami procesu w pozostałej części, mając na uwadze, iż poniosła koszty postępowania w znacznej mierze.